

Ponència

Els Països Catalans: Proyecte Quimèric

José Vicente Gómez Bayarri
Doctor en Historia

Alfagar. 24 de novembre de 2018

Resum: De l'anàlisi d'alguns plantejaments històrics, culturals i polítics que aborden la tergiversació i les falàcies històriques senyalades, la manipulació de l'Història que es pretén per mig de l'invenció o mala interpretació dels documents arxivístics, la pretensió de fer realitat l'idea del pancatalanisme i de la ficció de l'entelèquia dels països catalans arribem a la conclusió de que es deu rebatre en arguments les falses premisses i fomentar el sentiment de valencianitat imperant en la majoria de la població que residix en l'actual Comunitat Valenciana. Els valencians sabem lo que som i lo que volem ser: fidels a la nostra singular i peculiar història. Els valencians tenim consciència generalisada de constituir un poble individualisat, resultat d'una interrelació personal i institucional, sustentada per factors geogràfics, soci-econòmics, històrics, culturals, psicològics i per una conjuntura històrica, espacial i temporal comuna.

Paraules clau: Els països catalans, projecte quimèric, aspiració obsessiva.

Resumen: Del análisis de algunos planteamientos históricos, culturales y políticos que abordan la tergiversación y las falacias históricas señaladas, la manipulación de la Historia que se pretende mediante la invención o mala interpretación de los documentos archivísticos, la pretensión de hacer realidad la idea del pancatalanismo y de la ficción de la entelequia de los países catalanes llegamos a la conclusión de que se debe rebatir con argumentos las falsas premisas y fomentar el sentimiento de valencianidad imperante en la mayoría de la población que reside en la actual Comunidad Valenciana. Los valencianos sabemos lo que somos y lo que queremos ser: fieles a nuestra singular y peculiar historia. Los valencianos tenemos consciencia generalizada de constituir un pueblo individualizado, resultado de una interrelación personal e institucional, sustentada por factores geográficos, socio-económicos, históricos, culturales, psicológicos y por una coyuntura histórica, espacial y temporal común.

Palabras clave: Los países catalanes, proyecto quimérico, aspiración obsesiva.

Abstract: From the analysis of some historical, cultural and political approaches that address the misrepresentation and historical fallacies pointed out, the manipulation of History that is intended by means of invention or misinterpretation of archival documents, the pretension of making reality the idea of pancatalanism and the fiction of the entelechy of the Catalan Countries we conclude that false premises should be refuted with arguments and encourage the feeling of prevailing valencianity in the majority of the population residing in the current Valencian Community. Valencians know what we are and what we want to be: faithful to our unique and peculiar history. Valencians have a generalized consciousness of constituting an individualized people, the result of a personal and institutional interrelation, supported by geographical, socio-economic, historical, cultural, psychological factors and by a common historical, spatial and temporal conjuncture.

Keywords: The Catalan Countries, chimerical project, obsessive aspiration.

SUMARI

- I. **Introducció.**
- II. **Tergiversacions i falàcies històriques.**
- III. **Manipulació històrica.**
- IV. **Els països catalans: ¿realitat o ficció?**
- V. **Pancatalanisme al dia de hui.**
- VI. **Els valencians sabem lo que som.**
- VII. **Sentiment de valencianitat.**

“Cicerón tratando de la historia la llama testigo de los tiempos,

luz de la verdad,

maestra de la vida,

vida de la memoria,

mensajera de la antigüedad.

Otros la llaman fundamento de la verdad:

otros ymagen de la vida humana.

Que sea la hystoria lustre y luz de la verdad y testimonio de las hedades y siglos.

Bien se puede afirmar.”

R. Martín de Viciana,

Chronyca de la inclita y coronada ciudad de Valencia y de su deleytoso reino.

Libro tercero, “Prologo del auctor”¹.

¹ MARTÍN DE VICIANA, Rafael: *Chronica de la ínclita y coronada ciudad de Valencia y de su reyno*. Llibre III. Estudi preliminar i índexs a càrrec de GARCÍA MARTÍNEZ, Sebastià. Reimpressió facsímil de l'edició de 1564. Universitat de València. Departament d'Història Moderna. Publicada en la sèrie *Monografías y Fuentes*, 3. Valencia 1564-1972, p. 8.

I. INTRODUCCIÓ

Les revolucions més transcendents i que majors transformacions provocaren a lo llarg de l'Història són les de tipus cultural, molt més que els moviments revolucionaris de caràcter polític-militar. Esta circumstància originà l'obsessió de tergiversar l'Història en alguns territoris en fins eminentment de canvis de fronteres territorials i planificar un quimèric projecte de futur. Una educació manipuladora de la veritat en els diversos nivells educatius i uns mitjans d'informació al servei de la causa coadjuva a aconseguir objectius ideològics i polítics. En el cas de Catalunya establím tres nivells en el projecte: a) catalanisme literari; b) catalanisme històric, i c) catalanisme polític, be de tipus nacionalista o de tipus independentista, sent en un principi la llengua l'entranya matriu d'este moviment cultural i polític de la Catalunya contemporània.

Al catalanisme lingüístic l'acompanyà el catalanisme històric. L'Història és un diàleg permanent entre el "ahir" i el "hui", sense oblidar el demà. L'element bàsic per a que existís l'Història és l'home, perquè ell és el protagonista i centre sobre el que giren tots els aconteiximents. L'home està lligat al temps pel seu passat, viu un present i ignora el seu futur. En existir un passat, capaç de ser recordat, s'unixen els conceptes de "Record" i "Història".

L'Història té una gran incidència soci-cultural i deu fomentar un sà sentiment patriòtic reflectint la veritat. Conèixer el passat possibilita el no cometre errors en el present i en el futur. És un element consubstancial d'un poble i memòria de la societat. L'identitat i substantivitat d'un territori ve determinada pel seu procés històric.

Hem de remarcar la diferència que existix entre els propis fets històrics i la seua interpretació i distingir entre l'objectivitat dels fets i la subjectivitat de la seua interpretació. Ha de prevaldre la crítica històrica front a les falses entelequies. A l'historiador devem exigir-li, a lo manco, certa moralitat en els seus juïcs i un equilibrat anàlisi a l'hora d'enjuïcar-la. Des d'este punt de vista, li incumbixen tres tasques: reflectir l'Història lo més fidedignament possible, preservar la memòria col·lectiva i educar en la pluralitat². L'historiador Jacques Maritain subratllà que qualsevol desnaturalització històrica condiona, de manera decisiva, la personalitat col·lectiva³. El professor Antonio

² GÓMEZ BAYARRI, José Vicente: "Crítica histórica frente a las falsas entelequias". Artícl publicat en el diari *Las Provincias*. (Valencia). Dimarts, 4 de novembre de 2014, p.32. O be en la direcció web <https://gomezbayarri.wordpress.com/2014/11/21/critica-historica-frente-a-falsas-entelequias/>

³ Cfr. JOURNET, Charles: "El sentido de la Historia de Maritain". Publicat en anglés. *Jacques Maritain. The man and achievement*. EEUU. 1963. http://www.jacquesmaritain.com/pdf/18_FH/03_FH_Journet3.pdf

Ubieto Arteta afirmà: “En Història, lo que no es viu en el seu temps és anti-històric. I, per lo tant, condemnat al fracàs”⁴.

El treball dels historiadors no deu ser el de conformar una visió del passat per a sostindre els interessos del poder present.

L'historiador i ensagiste català Jordi Canal afirmà en 2015 que hi ha un abús permanent usant conceptes contemporàneus aplicats al passat⁵.

L'historiador vasc Fernando García de Cortázar ha manifestado en 2018 que els nacionalismes han erosionat molt l'imatge d'Espanya i a voltes una esquerra desorientada els ha recolzat, pese a la seua ideologia, que yo diria que és cavernícola. I ho atribuïx a una lliteratura negativa i a una ignorança supina⁶. Dit historiador afirmà que li demanaria a un independentiste català que no falsifique l'Història, que no afirmi eixe sentiment en mentires, adoctrinament i eixercicis de violència⁷.

II. TERGIVERSACIONS I FALÀCIES HISTÒRIQUES

El juriste, polític, filòsof i escritor romà del segle I a/C. Marco Tuli Ciceró cridà a l'Història testic dels temps i llum de la veritat. Màxima que hem de tindre present.

L'Història és un element consustancial d'un poble i memòria de la societat. L'humaniste Marsilio Ficini escrigué: “L'Història és necessària per a conferir a la vida un significat moral”. És el millor antídoto contra la distorsió ideològica quan esta relata en objectivitat els fets històrics que ocorren.

Segons l'historiadora Vera-Cruz Miranda el mit i la realitat es confonen de manera molt freqüent al difuminar-se la línia que separa estos conceptes i divulgar-se falsatats en nom de l'Història. Per això, resulta indispensable donar a conèixer la verdadera història per a distingir-la d'eixes llegendes la finalitat de les quals és la

⁴ UBIETO ARTETA, Antonio: *La creación del Reino de Valencia*. Lliçó inaugural del curs acadèmic 1974-1975 de l'Universitat de València. Anales de la Universidad de Valencia, 1974, p. 47.

⁵ Jordi Canal és professor d'una de les més prestigioses institucions acadèmiques d'Europa, la École des Hautes Études en Sciences Sociales de Paris (EHESS). Es autor d'una reconeguda *Historia mínima de Catalunya*. Publicaciones Turner, 2015.

⁶ Fernando García de Cortázar feu estes declaracions en una entrevista realitzada per Arantza Furundarena i publicada pel diari *Las Provincias*, el dimarts, 29 de maig de 2018, p. 72, en motiu de la publicació del seu nou llibre *Viaje al corazón de España*. Arzalia Ediciones, 2018. Fernando García de Cortázar és catedràtic d'Història Contemporànea, acadèmic de la Real Acadèmia d'Història i fon guardonat en el Premi Nacional d'Història d'Espanya.

⁷ GARCÍA DE CORTÁZAR, Fernando: *Op. cit.*, p. 72.

deformació del passat. I eixa mitologia ha condit molt en l'època medieval, sobretot en Catalunya, a on han sorgit mits assentats en l'imaginari col·lectiu⁸.

El professor Joan Pau Fusi afirmà que els nacionalismes exacerbats falsegen l'història. Una mostra la tenim en alguns personatges catalans que han abraçat l'ideologia de l'independentisme i han infòs un caríç tergiversador a l'història, falsejant la realitat que expressen els documents.

A l'historiador i al polític els devem exigir certa ètica en els seus juïns. L'educació i instrucció deuen procurar infondre el sentit de la responsabilitat política, moral i social. Es deu excloure la llabor propagandista tendenciosa que fan alguns docents, polítics i mijos de comunicació dirigits pel "Govern català", aixina com, també, organitzacions culturals i d'oci que estan subjugats per les subvencions. I per supost, l'adoctrinament en les aules en contra del "Corpus jurídic" vigent de la Constitució Espanyola i dels Estatuts d'Autonomia aprovats per les Corts Nacionals.

En l'introducció històrica del document de 10 d'octubre de 2017 que anunciava la declaració d'independència de Catalunya es manifesta: "La nació catalana, la seua llengua i la seua cultura tenen mil anys d'història. Durant sigles, Catalunya s'ha dotat i ha gojat d'institucions pròpies que han eixercit l'autogovern en plenitud, en la Generalitat com a màxima expressió dels drets històrics de Catalunya. El parlamentarisme ha segut, durant els periodos de llibertat, la columna sobre la que s'han sustentat estes institucions, s'ha canalisat a través de les Corts catalanes i ha cristallinat en les constitucions de Catalunya". Algunes d'estes afirmacions són quant menys discutibles i han servit de soflama per a calfar l'ànim ideològic de molts ciutadans. El text que arreplega la constitució de la República catalana també declara les seues ànsies expansionistes i el compromís de resoldre els conflictes polítics en especial "en aquells

⁸ MIRANDA MENACHO, Vera-Cruz: "Desenmascarando la Edad Media". *La Historia silenciada*. Editor. Associació d'historiadors de Catalunya. Barcelona, 2018, pp. 17-18. Mits de lo senyalat és mantindre que la nació catalana té una antiguetat de més de mil anys, és dir, des de que en el 988 el comte Borrell II deixà de prestar jurament als reis francs, encara que un atres li han otorgat l'aureola a Wifret el Velloso, últim comte de Barcelona elegit per la monarquia franca; un atre mit és voler convertir Catalunya en una entitat política de major ranc que el Regne d'Aragó dins de la Corona d'Aragó per a justificar les ànsies supremacistes innates de les teories nacionalistes, intitulant als sobirans "comte-reis" com s'arreplega en l'obra d'Antoni de Bofarull Brocá *La Confederación catalano-aragonesa realizada en el período más notable del gobierno soberano del conde de Barcelona Ramón Berenguer IV*. Barcelona 1872; un tercer mit és l'existència de la denominació de Corona catalano-aragonesa, que és una atra de les falsificacions històriques mantingudes per alguns historiadors catalans de l'òrbita nacionalista i sobiranista, i un quart mit és pretendre sustentat que la llegitimitat de la Generalitat catalana prové de l'Edat Mija i no de la Constitució de 1978, i dir que Catalunya ha tingut fins a la data 131 presidents, sent l'últim Quim Torra; quan és notori que l'institució de la Generalitat migeval tenia una finalitat fiscal i recaptatòria d'imposts per a la Corona, com tenia, també, la Generalitat Valenciana, fundada en 1418 en el regnat d'Alfons el Magnànim.

en els que compartim llengua i cultura”. ¿A qué els sona esta última consideració? Pensem que subrepticament traslluïx la seua pretensió expansionista i les seues ànsies de colonisació cultural i política si fora viable, aixina com el seu esperit supremaciste.

En l'actualitat certs allumenats han constituït l'exégesis espiritual i credo polític dels fervorosos catalans secessionistes.

L'historiador català Jaume Vicens Vives en la dècada dels anys trenta del segle XX ya afirmava que l'historiografia catalana repetia faules sense fonament, mantenia equívocs, perseverava en tòpics falsos i perillosos que no reflectixen les fonts. I més tart mantingué que una part de l'història de Catalunya s'havia falsejat. Percebia que s'estava gestant l'últim part de l'historiografia catalana de l'època romàntica i subrallava que una “Catalunya falsa” protagonisa l'època de la conquesta dels territoris en que Jaime I constituí el Regne de València. Una “Catalunya falsa” prolonga uns inexistents continguts nacionalistes fins a la població d'Oriola. Una “Catalunya falsa” fa catalans a ilustres valencians de les distintes branques del saber, i s'apropia de monuments artístics, de la nostra ceràmica, i afegim, de la lliteratura valenciana, etc., canviant el seu orige i procedència. I plantejà dos exigències: construir l'Història que es desprén dels documents, i interpretar els fets històrics sense una atra valoració que la que varen tindre quan varen ocórrer.

També Ramón Menéndez Pidal, des d'una òptica castellana, rebatia als historiadors de la nova mística catalana quan interpretaven els documents en funció d'un maniqueisme polític a l'hora de redactar històries i articles partidistes, falsaris i llacrimògens, sense cap rigor científic.

Certs interessos polítics i la quimera d'instituir l'entelèquia dels inexistents països catalans poden portar-nos a distorsionar la nostra idiosincràsia històrica i cultural. Obliden que el poble valencià vol ser lo que històricament ha segut; és dir, valencià, en la seua pròpia personalitat, cultura, llengua, història, etnologia, etc., sense cap classe d'intromissions externes⁹.

III. MANIPULACIÓ HISTÒRICA

L'Història és, sense dubte, el millor antídote contra la distorsió ideològica, si esta es relata de manera verídica.

⁹ Cfr. GÓMEZ BAYARRI, José Vicente: “Tergiversación y falacias históricas”. Artículo publicat en el diari *Las Provincias*. (València). Dijous, 26 d'octubre de 2017, p. 32. O be, en la direcció web <https://gomezbayarri.wordpress.com/2017/10/28/tergiversaciones-y-falacias-historicas/>

L'ensagiste anglés George Orwell autor de la novela “L'últim home d'Europa - The Last Man in Europe- publicada en el títol “1984””, és una narració de política ficció, que pretengué desmitificar els tòpics nacionalistes de l'Història. En dita obra s'arremet contra la manipulació de la veritat que mostren les fonts històriques.

L'historiador català Jaume Vicens Vives es propongué desmitificar els tòpics nacionalistes heretats de la Renaixença, i eliminar les categories de “agravis” o “espoli” que els catalans atribueixen al restant d'Espanya; aixina com el continu “victimisme” des del Compromís de Casp. En relació a esta qüestió els historiadors catalans Antoni Bofarull i Brocá en la seua “Història Crítica” i Víctor Balaguer en la seua “Història de Catalunya” tilden el fallo de la Sentència de Casp de “criminal injustícia”. I encara més, el huitcentiste historiador A. Bofarull acusà al sant valencià Vicent Ferrer de ser protagoniste i el més culpable de les decisions del Compromís i que sigué instrumentat pel Papa Benedicto XIII¹⁰. Aixina mateix, la denominació anti-històrica de confederació catalano-aragonesa sigué un títol impulsat per A. Bofarull en la seua obra “La Confederación catalano-aragonesa realizada en el período más notable del gobierno soberano del conde de Barcelona Ramón Berenguer IV.” I fon estesa per autors chovinistes catalans, com Ferrán Soldevila, i utilisada actualment, sense que estiga avalada per la documentació dels archius¹¹.

El professor i president del tribunal de la nostra tesis doctoral A. Ubieto Arteta en lo referent a la nacionalitat catalana manifestà que en el cas català es varen voler cremar etapes i es manipulà i falsificà quant va fer falta. Pero les seues manipulacions i falsificacions afecten, també, a qüestions que tenen relació en els regnes d'Aragó i de València¹². Una de les causes és que molts historiadors catalans des del sigle XIX quan tracten de les seues relacions històriques en uns atres territoris tenen el “complex d'inferioritat” pel fet històric de no existir mai el “regne de Catalunya” i sí el “comtat de Barcelona”¹³.

¹⁰ Cfr. LLORENS RAGA, Peregrín Luís: *El Códice del Compromiso de Caspe*, Segorbe, 1968, pp. 8-9. O be, Cfr. CORREDERA GUTIÉRREZ, Eduardo: *Noticia de los condes de Urgell*. Lérida, 1973.

¹¹ BOFARULL BROCÁ, Antoni: *La Confederación catalano-aragonesa, realizada en el período más notable del gobierno soberano del conde de Barcelona Ramón Berenguer IV*. Barcelona 1872. Dit autor era nebot de Pròsper de Bofarull i la seua obra ya traslluïa la senda nacionalista catalana.

¹² UBIETO ARTETA, Antonio: *Historia de Aragón. Creación y desarrollo de la Corona de Aragón*. Anubar Ediciones. Zaragoza, 1987. p. 9. Segons el professor Ubieto Arteta el desenvolup geogràfic de la Corona d'Aragó es desenrollà durant varis sigles, des del sigle XII fins a principis del XVI, acabant tot en el “Decret de Nova Planta” en 1707.

¹³ Cfr. GÓMEZ BAYARRI, José Vicente: *Intitulaciones de los reyes de la Corona de Aragón*. Monografías Anejos de Anales, Núm. 13. Real Academia de Cultura Valenciana. Valencia, 2017. Al respecte podem afirmar: En el sigle XII en el matrimoni de donya Petronila en el comte de Barcelona Ramón Berenguer IV es posaren les bases de la creació de la Corona d'Aragó i de la seua expansió per l'Est Peninsular i pel Mediterràneu. Tingué com a fonament la territorialitat patrimonial del “regne

Referent al repoblament cristià de la ciutat i regne de València en el segle XIII, l'interpretació i quantificació dels assentaments arplegats en el *Libre de Repartiment del Reino de Valencia* per l'archiver català Pròsper de Bofarull són erròneament reflectits, per falta de "metodologia històrica" i de "coneiximent d'ofici", com apuntà A. Ubieto Arteta¹⁴, i posteriorment ha demostrat la professora M.D. Cabanes Pecourt¹⁵.

Esta manipulació tenia com a objectiu l'engrandir i magnificar el paper que tingueren els catalans en la conquesta i repoblament del Regne en reduir el número dels assents corresponents a aragonesos, navarresos i castellans, construint un relat distorsionat de l'història de València.

El guardonat Premi Nacional d'Història en 2012, el valencià Ricardo García Cárcel, catedràtic d'Història Moderna en l'Universitat Autònoma de Barcelona, declarà que és obvi que hi ha hagut veus de l'història d'Espanya molt diferents si es pronuncien des del mirador català, castellà o andalús. El mencionat historiador és molt crític en la tendència a construir mits en cada territori hispànic. Advoca per la pluralitat de memòries, però en necessitat de crítica que desvele les falses llegendes. Cita com a exemples, en el cas del nacionalisme català, la figura de Rafael de Casanova, Pau Claris o la Guerra dels Segadors, i considera que des del punt de vista històric és discutible la seua llegitimitat i reivindica una Història de llarc recorregut.

El medievalista Domingo Buesa subrallà: "Quan es parla de Corona catalano-aragonesa s'està mentint; eixa denominació és un destarifo". I en la mateixa línia, el catedràtic d'Història Medieval de l'Universitat de Saragossa i acadèmic de la Real Acadèmia de l'Història José Ángel Sesma senyalà: "Esta clase de martingala és molt habitual en certa historiografia catalana".

L'historiador de l'Universitat de Saragossa José Luís Corral Lafuente apuntà: "des de fa molt de temps els historiadors catalanistes, que no catalans, intenten falsificar l'Història. Hi ha qui parla de "reis-comtes" per a referir-se als comtes de Barcelona, o

d'Aragó" al que els successius monarques afegirien entre els seus títols el de "comte de Barcelona" i altres intitolacions, a mida que s'incorporaren nous dominis a la Corona entre els sigles XIII al XV. Dels mils de documents contrastats i dels centenars arplegats en el llibre s'extrau que lo històricament correcte és parlar de "Corona d'Aragó" i no de "Confederació Catalano-Aragonesa", ni de la "Corona Catalana". Cap dels documents medievals avala estes denominacions anti-històriques que pretenen distorsionar la realitat que reflectix la documentació archivística.

¹⁴ UBIETO ARTETA, Antonio: *La creación del Reino de Valencia*. Lliçó inaugural del curs acadèmic 1974-1975 de l'Universitat de València. Anals de l'Universitat de València, 1974, pp.30-32.

¹⁵ UBIETO ARTETA, Antonio: *La creación del Reino de Valencia*. Lliçó inaugural del curs acadèmic 1974-1975 de l'Universitat de València. Anals de l'Universitat de València, 1974, pp.30-32.

fins i tot ampren l'expressió "Confederació catalano-aragonesa", que considere que és una salvajada històrica tan gran com cridar Espanya a Tartessos" ¹⁶.

Recentment l'hispanista britànic John Elliott, catedràtic d'Història Moderna de l'Universitat d'Oxford, Premi Príncip d'Astúries de Ciències Socials en 1996 i un dels grans coneixedors de l'història d'Espanya, afirmà: "És terrible que en Catalunya s'ensenye una història nacionalista i deformada".

Estes asseveracions que hem exposat vénen a raó per les tergiversacions històriques que en fins espuris s'aboquen en publicacions, exposicions, docència i mijos de comunicació filo-catalanistes en les que el nacionalisme català transmet banalitats beligerants entre soflames patriòtiques. Nos referirem a l'entelèquia de la Confederació catalano-aragonesa, o Corona catalano-aragonesa en la finalitat de potenciar el sentiment d'identitat i manipular i interpretar de manera arbitrària la documentació històrica. És una falàcia incongruent l'usar eixes terminologies per a aludir a l'entitat política que nos referim.

Nos preguntem: ¿Per què es va batejar esta nomenclatura?

La terminologia diplomàtica de la Corona d'Aragó no satisfia les ansies nacionalistes de Catalunya. Suponia per a ells el reconèixer la preeminència del rei i del regne d'Aragó sobre els demés territoris de la Corona, inclòs el comtat de Barcelona, que no posseïa el ranc de Regne. Per a reflectir el seu deliri consideraren que lo millor era inventar-se una nova, com va ser el títol de "comte-reis" per als reis d'Aragó. Esta intitulació no està documentada en l'archivística i consegüentment esta falsa denominació servia per a igualar el títol de rei d'Aragó al de comte de Barcelona i no supeditar aixina la dependència del territori català, entitat territorial que tenia menor ranc diplomàtic, a la figura del rei d'Aragó.

I per a completar la seua paranoia s'inventaren la figura de rei de Catalunya i substituir al títol nobiliari de comte de Barcelona. I encara més, han antepost el títol de Corona de Catalunya a la d'Aragó. Naixia aixina la mal cridada Corona catalano-aragonesa, eliminant els llaços de dependència jeràrquica del territori català a la potestat del rei d'Aragó. En esta denominació s'otorgava un ranc de superioritat a l'inexistent títol de rei de Catalunya en antepondre-ho al verdader títol de rei d'Aragó.

Els diplomes reals i les cròniques medievals desmonten esta aspiració terminològica. N'hi ha prou en acodir, per eixemple, a la *Crònica* de Ramón Montaner

¹⁶ Cfr. CORRAL LAFUENTE, José Luis: *La Corona de Aragón: manipulación, mito e historia*. Editorial Doce Robles, Zaragoza, 2014,

(1265-1336) on es reflectix “aquest llibre fa honor de Deu e d’alt casal d’Aragó”. L'autor aludix al casal aragonés, orige de l'entitat política de la Corona d'Aragó que incloïa tots els territoris en els que el monarca ostentava sobirania, entre ells el comtat de Barcelona. En les lluites bèliques, els cavallers de la Corona lluitaven a la cridada de “Aragón o Aragó”, per estar supeditats al mandat de les relacions vasallàtiques medievals del monarca aragonés.

L'historiador i ensagiste Jordi Canal asseverà que els historiadors no deuríem estar al servici de cap causa política, sino al servici de l'història crítica, ben feta i lo més propensa possible a la veritat. Pero el relat nacional-nacionaliste és l'imperant hui en Catalunya i molts historiadors han contribuït decisivament a apuntalar-lo, des de Ferran Soldevila, en el sigle XX, fins a Jaume Sobrequés o Josep Fontana, en la seua particular proposta identitària de raïl romàntica des de posicions nacional-comunistes¹⁷.

Als que relaten l'història devem exigir-los que la seua acció tinga present el principi de moralitat i un equilibrat anàlisi a l'hora d'enjuïciar l'Història. No es pot faltar el respecte a l'Història.

IV. ELS PAISOS CATALANS: ¿REALITAT O FICCIÓ?

La qüestió dels quimèrics “Països catalans”, de la “Gran Catalunya” o de la “Nació catalana” no és un tema nou, ni banal; ni tampoc una paranoia d'alguns ciutadans valencians, com ho va calificar un eminent polític actual valencià, en molt mando i poder en la Comunitat Valenciana¹⁸. Al respecte, a finals de maig de 2018, el president Ximo Puig reiterà que “estem disposats a sumar en el govern català en temes culturals”, sent replicat per Isabel Bonig, presidenta del PP en la Comunitat Valenciana: “demanar a Torra que sume esforços és l'abraç al full de ruta secessioniste en la Comunitat”¹⁹. Estes afirmacions confirmen que és un problema polític d'immediat futur, ya denunciat en 1978 en l'àmbit de la Comunitat Valenciana per l'erudit alacantí Vicente Ramos, que sigué acadèmic de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana, en el seu llibre *Pancatalanismo entre Valencians*²⁰.

¹⁷ Entrevista a Jordi Canal publicada en el diari *Levante-El Mercantil Valenciano* pel periodiste Andrés Montes el día 2 de juny de 2018, pp. 2-3 de la separata “Posdata”. L'autor acaba de publicar *Con permiso de Kafka. Un proceso independentista en Cataluña*. Ediciones Península. Colección Atalaya, 2018, llibre que aborda en precisió i sense titubejos els acontenyiments del cridat “procés” independentiste.

¹⁸ Declaracions en 2017 de l'actual President de la Generalitat Valenciana, l'Honorable Ximo Puig, membre del Partit Socialiste.

¹⁹ Diari *Las Provincias*, divendres 1 de juny de 2018, p. 35.

²⁰ Cfr. Obra de l'historiador, filòsof i escriptor alacantí RAMOS PÉREZ, Vicente: *Pancatalanismo entre valencianos*. Valencia, 1978. Aixina mateix és molt reveladora l'obra del mateix autor: *De Albiñana*

L'orige del pancatalanisme podem remontar-ho a les idees huitcentistes del nacionalisme exaltat d'Enric Prat de la Riva i d'Antoni Rovira i Virgili. Estos mantenien que el domini geogràfic d'un mateix idioma nacional català està clarament delimitat i coincidix, en efecte, en el territori d'esta nacionalitat que constituïx el futur Estat nacional, ideal màxim del catalanisme. En virtut d'este sofisma “units per l'orige, per la comuna història i pel llenguatge, els catalans, els valencians, els mallorquins, els rosellonencs som un mateix poble, una nació unida”. Hui en dia ya es parla de catalans de València, catalans de Mallorca, etc., puix per la comunitat de l'idioma i escrivint històries falsàries s'aplegarà a la futura unitat política²¹. El nacionalisme independentiste català és expansiu i falsificador històric. Pretenen fer realitat el seu ensomi i el seu projecte anticonstitucional.

Com apuntà J. Solé-Tura, el català Prat de la Riva allumenà visions imperialistes que responien a les aspiracions profundes de la burgesia catalana i que eren el corolari lògic de la teoria i la pràctica nacionalista, erigint-se en un caudill d'un nacionalisme raciste i místic burgués²², propi d'un sentiment supremaciste.

L'escriptor i polític valencià Vicente Blasco Ibáñez, en 1907, arremetia contra les ambicions de certa burgesia catalana, i es preguntava: ¿Pensen els catalanistes que València és terra òrfena de voluntat i de caràcters?; ¿Quin eixemple imiten, puix, els catalanistes en intentar ací un desembarc units al desvergonyat i cínic Soriano?; ¿Qué se'ls ha perdut ací, si ningú els crida, ni els necessitem ni són útils a València?²³

Els estímuls per a impulsar, en major grau, la Gran Catalunya sorgí en Barcelona instituint premis de cariç pancatalaniste baix l'òrbita del “Òmnium Cultural”. Entitat que creà en 1969, baix la presidència de Riera Sala, el “Premi d'Honor dels Lletres Catalans” en l'objectiu de guardonar, com arrepleguen les bases de la convocatòria, “a una persona que, per la seua obra, lliterària o científica, escrita en llengua catalana, i per

a Monsonís (*Agonía del Pueblo Valenciano*). Editorial Novecientos. Valencia, 1981.

²¹ L'ensomi d'esta quimèrica aspiració nacionalista, al dia de hui convertida en independentisme, es manifestà ya en les obres d'Enric PRAT DE LA RIVA: *La nacionalidad catalana*. Biblioteca catalana, 1925, i d'Antoni ROVIRA I VIRGILI: *El Nacionalismo catalán. Su aspecto político, los hechos, las ideas y los hombres*. Editorial Minerva. Barcelona, 1917. I que ha segut posada de manifest per Vicente RAMOS PÉREZ en *Pancatalanismo entre valencianos*. Valencia, 1978, p. 27.

²² SOLÉ TURA, Jordi: *Ideari de Valentí Almirall*. Edicions, 62. Barcelona, 1974, p. 195.

²³ BLASCO IBÁÑEZ, Vicente: “La lepra catalanista”. Artícul publicat el 13 de juny de 1907 en *El Pueblo*. Diario Republicano de Valencia. Año XV. Nº 5480. ¿Quí va ser Rodrigo Soriano? Un polític republicà, periodiste i editor, naixcut en el sí d'una família aristòcrata guipuscoana. Instal·lat en València, durant algun temps, abraçà els principis ideològics blasquistes. Despuix es separà del blasquisme i creà la corrent sorianista. Volgué crear en València un moviment semblant al de Solidaritat Catalana, idea que chocà frontalment en Lerroux i en Blasco Ibáñez.

l'importància i eixemplaritat del seu treball intel·lectual, haja contribuït de manera notable i continuada a la vida cultural dels Països Catalans”²⁴ .

D'ídèntica naturalesa, encara que menys famosos, existiren o existixen en terres valencianes els guardons catalanistes: “Pompeu Fabra” i “Carles Salvador” en Castelló; “La Safor” en Gandia, i el “Ciutat d’Alcoy” de teatre en esta localitat alacantina.

La pretensió de configurar esta anticonstitucional entitat política i cultural és una obsessió persistent d'alguns sobiranistes i independentistes catalans que actuen en connivència expressa en sectors de població d'atres territoris confrontants, entre ells en un sector, al dia de hui reduït, de la població valenciana radicalisada i ideologisada que durant anys està gestant i vertebrant esta idea. S'està passant de la denominació de “País Valencià” a “Països Catalans”²⁵, i d'una concepció de “Autonomia” a una pretesa “Independència o Separatisme polític”, que pot fer-se realitat més pronte o més tart, si no s'actua en mides legislatives.

La defensa de les lleis, de l'Estat de dret i de la Constitució són deures dels nostres governants. Actualment existix una batalla pel relat. El constitucionalisme està perdent l'imatge, be per l'incredulitat o be per la deixadea en frenar el “Procés”. El pancatalanisme té en l'història i la llengua els pilars fonamentals del seu pertinaç projecte.

Cal recordar que les revolucions culturals que inoculen el germen de les transformacions culturals, socials i polítiques són més duradores que les belicoses perquè actuen de forma permanent sobre les ments de jòvens estudiants en etapes de formació docent i intel·lectual. Preguntat, fa uns anys, al que fora catedràtic d'Arqueologia de l'Universitat de València Miquel Tarradell a finals dels anys 60 del segle XX ¿Són realment una entitat política els països catalans? La seua resposta sigué: “És clar que sí; la consciència d'entitat política es crea en l'escola”. L'arquitecte i escriptor mallorquí Josep Quetglas Riusech afirmà en 1976: “El País Valencià i les Illes són regions polítiques, no de la nació espanyola, sino de la catalana”²⁶. Javier Romeu Jover aludint a Eliseu Climent digué: “home que el cel nos envià per a salvar els Països Catalans”²⁷, i el President de la Generalitat catalana, Jordi Pujol, calificà el treball de Climent com

²⁴ RAMOS PÉREZ, Vicente: *Pancatalanismo entre valencianos*. Valencia, 1978, pp. 149-150. Entre els valencians que han segut guardonats en este premi citem al professor Manuel Sanchis Guarner, a l'ensagista Joan Fuster, al poeta Vicente Andrés Estellés i a l'escriptora Isabel-Clara Simó.

²⁵ Es va aplegar a propondre un sistema de control de l'emigració, primant criteris de proximitat geogràfica i unitat llingüística -Països catalans- per a favorir ràpidament l'assimilació i mitigar la descatalanisació de la nació catalana.

²⁶ Diari *Avui*. Barcelona, 15 d'agost de 1976.

²⁷ Revista *Canigó*. Barcelona, 3 de desembre de 1977.

“els fruits d'un esforç que formaran part per a sempre del patrimoni del nostre país, la nostra cultura i la nostra llengua”²⁸ i l'editor E. Climent manifestà: “des de cada u dels Països Catalans hem de reemprendre el procés de cohesió de la nostra nacionalitat comuna”²⁹.

El denominat “Programa 2000, Dolça Catalunya”, és un document que arreplega l'estratègia dissenyada en 1990, durant el mandat del President de la Generalitat Catalana Jordi Pujol, per a introduir el nacionalisme en tots els àmbits catalans³⁰.

Dins de l'ensenyança es marcava entre uns atres, els següents objectius i activitats per a impulsar el sentiment nacional:

1.-Exigir el correcte coneiximent de la llengua, història i geografia de Catalunya i dels Països Catalans a tots els professors, mestres i alumnes. Elaborar les ferramentes didàctiques corresponents i obligar als inspectors el seu compliment.

2.- Elaboració d'un pla de formació permanent i de reciclage del professorat que tinga en conte els interessos nacionals. Incentivament positiu dels cursos de reciclage.

3.-Editar i utilitzar llibres de text sobre l'història, geografia, art, lliteratura, economia, etc, de Catalunya i dels Països Catalans. Establir acorts en editorials per a la seua elaboració i difusió, en subvencions si és necessari.

El “Programa 2000” es marca uns objectius i el desenroll d'unes activitats que vénen especificades en els següents apartats del projecte: 1. Pensament. 2. Ensenyança. 3. Universitat i Investigació. 4. Mijos de Comunicació. 5. Entitats Culturals i d'Oci. 6. Món Empresarial. Proyecció Exterior. 8. Infraestructures. 9. Administració.

Per a preparar i incubar el projecte i fer més viable el proselitisme catalaniste aspiraven a eixercir el control dels instruments senyalats i conseguir els fins proposts que eren augmentar la consciència nacional.

El 30 d'abril de 2018, la professora Teresa Freixes declarava: “Els catalans sabem que la veritat és ben diferent: al començament dels 90 el Programa 2000 de Pujol dissenyà l'infiltració del nacionalisme en tota la societat catalana per a accelerar “demà”, entrevist en el “avui paciència, demà independència”. El catalanisme portava dintre el

²⁸ Diari *Levante-El Mercantil valenciano*, Valencia, 14 de juliol de 2012.

²⁹ “Benidorm 77”, suplement de “Canfali” festes any 1977. Cites recopiladas per RAMOS PÉREZ, Vicente: *Pancatalanismo entre valencianos*. Valencia, 1978, p.90.

³⁰ Fon publicat pel *Periódico de Cataluña* el 28 d'octubre de 1990. Se pot llegir íntegrament en esta direcció web. <https://www.dolcacatalunya.com/.../documento-prueba-jordi-pujol-diseno-pruses-199...>

bitxo separatista des del començament. Es tractava d'esperar el moment adequat per a lliberar-ho; i sigué quan -per atentat terroriste- aplegà Rodríguez Zapatero al poder en el govern d'Espanya i es inventà el "nou estatut d'Autonomia català" en el Partit Socialiste Català"³¹.

El 18 d'abril de 2013 arplegava el diari *Las Provincias* que el líder d'Esquerra Republicana Catalana, Oriol Junqueras, impartí una conferència en la Facultat d'Història de l'Estudi General-Universitat de València, titulada "Catalunya independent... ¿i el País Valencià? En la seua dissertació afirmà que el procés iniciat en Catalunya calarà en el "País Valencià i per supost en el Principat". La premsa valenciana publicava fa alguns mesos que l'article 13 de la proposta de la Constitució catalana, redactada per la plataforma "Constituïm", oferix donar la seua nacionalitat als valencians, pels nexes culturals i lingüístics que tenim en ells. Ni que fórem apàtrides. El text defineix a Catalunya com una república i rebuja l'oficialitat de castellà. Això sí, este idioma tindria "un estatus jurídic especial, com a patrimoni cultural".

El 4 de juliol de 2016 el diari *Las Provincias* publicava que "la CUP -Candidatura d'Unitat Popular- planeja aprofitar les polítiques del Consell per a entrar en la Comunitat", i este mateix partit polític convocà el 13 de setembre de 2017 un acte a favor del referèndum independentiste de l'1 d'octubre en la plaça de la Verge de la ciutat de València, coincidint en una similar convocatòria en atres llocs significatius de Barcelona, Palma de Mallorca i Perpinyà, capitals dels quatre territoris que formarien els països catalans; accions simultànies de precampanya en suport de l'ilegal autodeterminació de la nació catalana.

El polemiste Joan Fuster sostenia que en prudència jamai ha prosperat cap imperialisme. I el seu consell portà a afirmar a alguns catalans que mai conseguirem la desvinculació de Castella, a menys que nos impongam l'obligació ferma de portar a l'extrem nostra màxima aspiració³².

L'entelèquia dels països catalans és una megalomania, una ambició que està en plena virulència, una ficció anti-històrica i un producte genuí d'una exacerbada política antidemocràtica que infringix el text i l'esperit de la Constitució Espanyola vigent de

³¹ La citada Dra. Teresa Freixes revela que el propòsit de l'Estatut català de 2006 era "forçar una revisió constitucional". Recollit en Internet i consultat el 18 de maig de 2018. Teresa Freixes és professora de Dret Constitucional, catedràtica Jean Monnet, Directora del Centre d'Estudis de Drets Humans de l'Universitat Autònoma de Barcelona, Premi del Moviment Europeu Internacional al millor Discurs Europeiste, i membre de la Real Acadèmia Europea de Doctors.

³² I eixa màxima aspiració era alcançar la territorialitat dels "Països catalans". Per a acostar-se al pensament d'este polèmic ensagiste es poden consultar les obres: *Nosaltres els valencians* (1962) y *Un país sense política* (1976).

1978³³. L'invent relativament modern dels països catalans és la gran mentira històrica del nacionalisme.

Trencant en la racionalitat, factors d'índole diversa varen induir al govern català de Carles Puigdemont a crebrantar la Carta Magna constitucional que fonamenta l'Estat de Dret i a desafiar a l'Estat Espanyol i al Tribunal Constitucional convocant la pantomima electoral de l'1 d'octubre -1-O- de 2017 en Catalunya per a tensar les relacions en el Govern d'Espanya i impulsar el procés independentista català.

El polític Joan Borrell i Joan Llorach en el seu llibre *Las cuentas y los cuentos de la independencia*, després d'analitzar críticament els arguments polítics i econòmics exposats pels polítics Junqueras i Más a favor de l'independència de Catalunya, demostra lo que hi ha de cert i de fals en la narrativa independentista de Catalunya³⁴.

Elsa Artadi, recent nomenada Consellera de la Presidència del govern de Quim Torra, i havent seguit elegit President del Govern d'Espanya Pedro Sánchez, declarà que manté el seu full de ruta i avisa al President que la ruptura i aconseguir l'independència de Catalunya i la creació d'un Estat català és l'objectiu final.

Segons l'historiador i ensagista Jordi Canal "l'independentisme és una religió, en creents, grans processons, apòstols de la causa i presunts màrtirs"³⁵.

Resulta molt significatiu i eloqüent que en el discurs pronunciat per Quim Torra el dia 12 de maig de 2018 en la fallida investidura de l'aspirant a President de la Generalitat Catalana recorreguera a una cita fusteriana, tenint en conte la radicalitat i xenofòbia expressada, en alguna ocasió, per este polític que somia en implantar fantasmagòriques iniciatives per a instituir lo que per a alguns catalans seria la III República catalana. A l'aspirant en el seu primer intent a presidir la Generalitat Catalana no se li ocorregué una altra idea que mentar a l'ensagista suecà Joan Fuster, qui en el seu dia declarà que ser valencià no és ni més ni menys que una forma qualsevol de ser català. Políticament, sembla que està en connivència en membres extremistes del partit valencià de Compromís que, sibilinant, molts dels seus dirigents senten ardors per

³³ GÓMEZ BAYARRI, José Vicente: "La entelequia de un proyecto quimérico". Artícul publicat en el diari *Las Provincias*. (Valencia). Dimarts, 12 de juny de 2018, p. 30. O bé en la direcció web: <https://gomezbayarri.wordpress.com/2018/06/14/la-entelequia-de-un-proyecto-quimerico/>

³⁴ Cfr. BORRELL FONTELLES, Joan y LLORACH, Joan: *Las cuentas y los cuentos de la independencia*. Editorial La Catarata, 2015.

³⁵ Entrevista a Jordi Canal publicada en el diari *Levante-El Mercantil Valenciano* pel periodista Andrés Montes el dia 2 de juny de 2018, p. 2 de la separata "Posdata". Jordi Canal és professor de una de les més prestigioses institucions acadèmiques d'Europa, la École des Hautes Études en Sciences Sociales de Paris (EHESS). És autor d'una reconeguda *Historia mínima de Cataluña*. Publicaciones Turner, 2015 y acaba de publicar *Con permiso de Kafka. Un proceso independentista en Cataluña*. Ediciones Península. Colección Atalaya, 2018, llibre que aborda en precisió i sense titubejos els aconteniments del cridat "procés" independentista.

arrimar-se i agermanar-se en els veïns del Nord i que expressen el seu desig de pertànyer a una entitat política diferent a la que habiten.

De lo exposat devem extraure que, cara al futur, els valencians no devem consentir ser subjectes passius en esta conjuntura històric-política.

V. PANCATALANISME AL DIA DE HUI

Un principi bàsic de tot docent, en qualsevol nivell educatiu, és el deure moral d'educar en la tolerància, fomentar la llibertat d'expressió, plantejar disquisicions, impulsar el debat obert, enunciar noves hipòtesis i alluntar-nos dels maximalismes en matèria conjeturable. Pero no sempre es fa aixina.

Ya a principis del segle XX l'allumenat E. Prat de la Riba es convertí en promotor i mesés de la "Catalunya Gran". Projecte en el que han perseverat els qui han seguit la seua doctrina i podem comprovar actualment en l'independentisme imperant i el desenroll de el "Procés" secessionista.

Com arreplegà Vicente Ramos en la seua obra *Pancatalanismo entre valencianos*: l'abanderat catalanista Prat de la Riba en 1907 feya explícita la seua megalomania en escriure que "la personalitat catalana ya no acaba en les fronteres de la nostra vella província, sino que va més allà, fins a tocar les palmeres de Múrcia i, travessant la mar florix en els cels de Mallorca" (...) "No tenim encara nom comú (...) Mentrestant fem com els anglesos en el seu Graeter Britannia, (...); parlem de la Catalunya Gran, que no és només el Principat, ni Mallorca, ni el Rosselló, ni València, sino València i Mallorca i el Principat i el Rosselló, tot al mateix temps. Tots som uns, tots som catalans"³⁶.

Per a completar este quimèric pensament polític, un atre visionari, Rovira i Virgili afirmà: "(...) la reencarnació de l'ànima nacional s'ha produït en el despertar del "verp", la llengua, que, d'instrument o vehícul, passa a raíl i fonament del més voraç nacionalisme. Quants parlen català, són catalans. Quan el domini geogràfic d'un idioma nacional està netament delimitat, coincidix, en efecte, en el territori d'esta nacionalitat".

El mestre d'escola i ensagiste Carles Salvador, estudiós de la llengua dels valencians, declarà: "Sóc un polític de l'idioma". Valencià, naixcut en la ciutat de València, afirmà: "sóc català". "Història, llengua, cultura, voluntat és concerten per a declarar la meua no catalanofília sino la meua absoluta catalanitat"³⁷.

³⁶ RAMOS PÉREZ, Vicente: *Pancatalanismo*. Op. cit., p. 25.

³⁷ PITARCH, Vicent: "Carles Salvador". *Aventura Valenciana*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat.

Al respecte, M. Sanchis Guarner en 1977, en un manifest llegit en València sobre la cultura catalana manifestà: “Afirmem l'unitat llingüística i cultural dels països catalans, frut d'una història comuna i d'una realitat compartida que cal fer i progressar conjuntament en el futur”. Omet o defuig que l'Història en comú només es donà dins del context de la Corona d'Aragó, en a on cada u dels territoris que la varen configurar tenia les seues pròpies característiques jurídiques, històriques, idiosincràsia i límits territorials. Nos preguntem: ¿qué ha tingut en comú el regne musulmà o cristià de València en el comtat de Barcelona?

L'ensagiste i sociòlec Joan F. Mira Casterà que ha segut president d'Acció Cultural del País Valencià -ACPV- manifestà en 1977: “Els països catalans són el marc nacional del País Valencià. I sense este marc nacional, el País Valencià no és ni carn ni peix”. I el polític valencià, Francisco de Paula Burguera, diputat nacional baix les sigles d'UCD, aplegà a afirmar en 1977: “Els països catalans són una realitat i no cal donar-li més voltes a l'assunt”³⁸.

El professor emèrit d'Història de l'Universitat de Wisconsin, Stanley G. Payne, en el seu llibre *En defensa de España*, publicació en la que ha segut guardonat en el Premi Espasa d'Ensaig en 2017, senyala, i es publicà recentment en el diari *Las Provincias*, que els catalans han creat certs mits i han manipulat l'Història per a fomentar l'independentisme català.

Sobre el dret a decidir, l'historiador Álvarez Junco escrigué: “hi ha massa exemples de governants que, en nom del poble, la nació o el proletariat, han tiranizat a gran part d'eixos mateixos col·lectius.

El president de la Comissió Europea, Jean Claude Juncker en l'acte en que sigué investit doctor “honoris causa” per l'Universitat de Salamanca, el 10 de novembre de 2017, declarà: “el nacionalisme és un verí que amenaça a Europa”. Implícitament tenia present la situació particular de Catalunya en estos complicats moments de l'intent secessionista d'Espanya.

Una qüestió és la contraposició de sabers i una altra la falsetat intencionada d'evidents veritats històriques. Parlar del “regne de Catalunya de Jaime I”, de la Corona catalano-aragonesa, de la “Confederació catalano-aragonesa”, de la “Extremadura catalana” per a referir-se a l'actual Comunitat Valenciana, o consignar l'orde de

Barcelona, 1993, p. 26.

³⁸ RAMOS PÉREZ, Vicente: “El reto de Burguera”. Artícul publicat en el diari *Levante*, el dimecres 14 de desembre de 1977, p. 18. L'artícul arreplega nombroses cites de diversos autors sobre el tema dels països catalans, constatant l'autor i l'any.

nomenclatura dels reis medievals valencians com si foren catalans, -verbi gratia, ya no existix Alfons V d'Aragó, el Magnànim, o Alfons III del regne de València que és l'ordinal que correspondria en la nomenclatura valenciana, sino Alfons IV de Catalunya- són entelèquies que superen l'imaginació i que no estan avalades per la documentació archivística exhumada i coneguda. Afirmacions que pretenen un adoctrinament cultural, i que gràcies al "passotisme" valencià s'estan convertint en dogmes per als nostres alumnes i per a un sector de la societat valenciana. En l'antic Regne de València advertim que, be per ideologia o per mimetisme, s'estan assentant les bases i creant un caldo de cultiu polític-cultural similar al que estan vivint els nostres veïns del nord.

Una immensa majoria de ciutadans que habiten en les terres valencianes tenen assumida consciència de que els valencians tenim una personalitat cultural diferenciada i que pertanyem a una comunitat històrica que ha segut el resultat de l'interacció individual i colectiva d'un llarc procés singularisat, fonamentat en raons històriques, geogràfiques, etnològiques, culturals i llingüístiques que han definit el particularisme valencià des de l'iberisme fins als nostres dies, passant pel procés d'romanisació i llatinisació, epigonisme visigot, els cinc sigles de la València musulmana, els tres sigles de la Baixa Edat Mija cristiana i els avatars soci-històrics de la nostra Edat Moderna i Contemporànea.

En els nostres dies, la societat valenciana deu implicar-se en projectes ambiciosos des del punt de vista econòmic, polític i cultural, eixos vertebradors de la València del tercer mileni. Volem una València de futur, baix la premissa que mantingué el professor Julián San Valero, que sigué Decà de la Real Acadèmia de Cultura Valenciana: "Si som lo que som serem; pero si som lo que són, no serem mai"³⁹. En l'actualitat, la majoria dels valencians mantenen: "Tant si vullc com si no vullc, que sí que vullc, sóc valencià". No obstant, certs comportaments d'un sector de valencians, en la col·laboració d'ajudes forànees estan treballant per a aniquilar el sentiment històric que nos definix⁴⁰.

VI. ELS VALENCIANS SABEM LO QUE SOM

L'intent de despersonalisació de les senyes d'identitat de l'actual Comunitat Valenciana no és una qüestió fantasmagòrica, ni una psicosis esquizofrènica.

³⁹ SAN VALERO APARISI, Julián. Paraules pronunciades, com mantenedor, en l'acte del Centenari dels Jocs Florals de la Ciutat i Regne de València celebrat en el Saló Columnari de la Llonja el 9 d'octubre de 1983.

⁴⁰ GÓMEZ BAYARRI, José Vicente: "Pancatalanismo al día de hoy". Artíclul d'opinió publicat en el diari *Las Provincias*. (Valencia). Dimarts, 14 de novembre de 2017, p. 26. O be, en la direcció web: <https://gomezbayarri.wordpress.com/2017/11/14/pancatalanismo-al-dia-de-hoy/>

Numeroses publicacions i certs mijos de comunicació filo-catalanistes aixina ho confirmen. L'entelèquia de la formació dels "Països catalans" és una pretensió real. Hui en dia, no és cap excentricitat l'ensomi cultural d'un sector important de la població catalana per apropiar-se de lo alié i expandir el seu catalanisme.

Distorsionant l'Història i la naturalesa de la Llengua Valenciana inclouen entre els catalans a escriptors, humanistes, historiadors, artistes, músics valencians com el poeta Ausias March, el novel·lista Joanot Martorell, l'escriptor Joan Roig de Corella o l'escriptora Isabel de Villena, l'humanista universal Juan Luis Vives March, el cronista clàssic Pere Antoni Beuter, el pintor José Ribera, l'il·lustrat Gregorio Mayans i Siscar, o els historiadors Roque Chabás i Antonio Chabret, etc. Cometem un verdader espoli d'intel·lectuals il·lustres valencians. Fins i tot s'aproprien de prohòmens aragonesos com és el cas del científic Miguel de Servet de qui afirmen que és "català de la Franja" perquè nàixqué en Villanueva de Sigüenza (Osca).

Un exemple més de lo apuntat ho ratificà el que fora President de l'Institut d'Estudis Catalans, Manuel Castellet, i el membre de la Secció de Filosofia i Ciències Socials de dita Institució, el professor de la Facultat de Teologia en Catalunya, Josep Perarnau i Espelt en presentar el 23 de març del 2000 en l'Aula Magna de l'Universitat de València l'obra *Estudis i inventari dels sermons de Sant Vicent Ferrer* i incloure-la dins de l'Archiu de Texts Catalans Antics, encara que la valencianitat del predicador i sant dominic és un fet d'una evidència irrefutable⁴¹.

Creem que en la mentalitat d'esta quimera se li fa un flac favor a l'Història, en mayúscules.

En l'àmbit de la Comunitat Valenciana s'estan reactivant velles batalles de tipus cultural. Membres del denominat "Tripartit" -PSOE PV, Compromís i Podem- tornen a ofendre als valencians. Incomplixen sistemàticament el contingut de la Lletra i esperit de l'Estatut d'Autonomia sobre els nostres símbols i senyes d'identitat. No abdiquen de la denominació de "país valencià" i nos volen impondre el topònim "València" i no "València" com a única denominació per a designar a la nostra ciutat. Proclamen l'unitat llingüística de el "català" i neguen l'identitat del valencià i el seu Segle d'Or. Alguns d'ells reivindiquen l'autodeterminació i el seu enquadrament en un projecte sobiranista anticonstitucional dels "Països catalans" i paralelament et neguen fins a l'aigua de l'Ebre.

⁴¹ GÓMEZ BAYARRI, José Vicente: "Figura y predicación del pare Vicent Ferrer". *Anales de la Real Academia de Cultura Valenciana*. Segunda época. Núm. 76. Valencia, 2001, p. 67.

Per l'assimilació de la cultura se pretén arborar la bandera del catalanisme polític. L'historiador anglosaxó Raymon Carr afirmà, al respecte: "Al capdavant, el cultiu de la llengua catalana, segueix sent -i és- la mèdula viva del catalanisme. Els seus héroes foren -i són- poetes, filòlegs i historiadors". Un insigne català del segle passat, subrallava, al referir-se al nacionalisme romàntic: "Sense esperit nacional no hi ha llengua, ni costums, ni literatura, ni art, ni institucions, ni ideari religiós. I al seu anhel expansiu, en connivència ab certs intel·lectuals i polítics, desigen materialisar el projecte quimèric dels "Països catalans". En dit projecte, la Comunitat Valenciana representa, en paraules de l'historiador Anselmo Carretero, la "Extremadura catalana".

L'historiador francès Roland Mousnier escriví que "La llengua és el sediment històric d'un poble, la seua quintaessència", i Miguel de Unamuno digué que "la sanc del meu esperit es la meua llengua". D'allò es deriva el gran interès que tenen alguns polítics i intel·lectuals dels nostres dies, tant forans com nadius, per identificar l'idioma i l'hipotètica unitat política catalana, en replegar l'idea d'Humboldt: "un poble, un esperit, una llengua" per arribar a dictaminar: per la comunitat de l'idioma es consumarà la unitat política, fet que entropèça en la ferma voluntat de la majoria del poble valencià.

El poble valencià confia fidelment en sí mateix, vol continuar sent allò que ha segut, i posseir pròpia personalitat, llengua, cultura, història, etnologia, etc⁴².

En moltes actuacions els governants actuals de la Generalitat segueixen l'estela dels nostres veïns del nord. El conseller d'Educació Vicent Marzá, membre del partit Compromís, no enganya. El discriminatori model llingüístic que desija implantar és un eixemple. El nacionalisme català és contumaç. Per això, busquen unes quintes columnes valencianes per a fer realitat el seu somi i el seu anhel anticonstitucional, i ho troba en alguns polítics, en movilitadors de masses i en sectors de ciutadans.

Entre eixos col·laboracionistes es conta dos significats personages, el músic Raimon i l'escriptor Joan Francesc Mira, encasillats entre els propagandistes de la quimera pancatalanista, que han segut guardonats en el premi de cultura que otorga el Consell Nacional de la Cultura i els Arts catalans, i que també han segut ben compensats pel Consell Valencià per la seua llabor propagadora del projecte, de la mateixa manera que atres entitats en un marcat aspecte cultural i sociolingüístic i fins espuris.

Com vàrem poder observar, la manifestació celebrada el dia 29 d'abril de 2017 en la ciutat de València ha espolejat els objectius dels grups separatistes catalans

⁴² GÓMEZ BAYARRI, José Vicente: "La llengua, sediment històric d'un poble". Artícul publicat en el diari *Las Provincias*. (València). Divendres, 10 de juny de 2016, p. 32. O be en la direcció web: <https://gomezbayarri.wordpress.com/.../la-llengua-sediment-histor>

d'estendre els seus objectius a la Comunitat Valenciana. Aixina, referents del procés sobiranista català, com Òmnium Cultural, en el seu president, Jordi Cuixart, al cap, o formacions polítiques radicals com la CUP varen aprofitar la marcha convocada per Acció Cultural del País Valencià (ACPV) per a deixar clar la seua vocació de construir els països catalans a través de la lluita pels drets socials i nacionals.

De fet, per a Òmnium Cultural, en València es vixqué una «clamor per la llengua i l'autogovern» que li conduí a afirmar que «som països catalans».

L'Assamblea Nacional Catalana (ANC) «recolza les aspiracions llegendimes de sobirania de cada u dels diferents territoris de la nació catalana», entre els que inclou a la Comunitat Valenciana i a Balears.

En la manifestació s'exhibiren banderes separatistes i contà en la presència de la diputada nacional del PSOE Ana Botella i en representants del partit polític Compromís. Alguns socialistes «s'han deixat arrastrar per Compromís» i «sí que aspiren a convertir la Comunitat Valenciana en una sucursal del catalanisme».

¿El nostre President de la Generalitat, Ximo Puig, també dirà que este fet és irreal i, consegüentment, és una "paranoia" que solament està en la ment d'alguns valencians?

Els valencians sabem, convincentment, lo que som, lo que volem ser i quines són les nostres senyes d'identitat. Constituïm una societat moderna i de futur. Nos preocupa el benestar social, el progrés i la cultura. No desigem que ningú vinga a ofendre'ns, ni a reescriure tendenciosament nostra Història. Existix una clamor d'identitat pròpia entre els habitants de la C.V. i actualment la majoria estan dispostos a no consentir que nos priven de la nostra cultura, història, llengua, costums i tradicions, i de l'extraordinari llegat secular del territori de l'antic Regne de València.

El Diari *Las Provincias* publicà que el jurat del premi Jaume d'Urgell de l'any 2017 de la ciutat catalana de Balaguer fon otorgat al Conseller de Cultura i Educació de la Generalitat Valenciana Vicent Marzá, "ex aequo" en l'editorial lleidatana Pagés Editors. No devem sorprendre'ns que li hagen concedit tal guardó quan són exposats els motius: "la llabor per a restablir les relacions culturals del País Valencià en Catalunya i els Països Catalans"⁴³. Creem que no necessita comentari algun. Més clar l'aigua.

⁴³ GÓMEZ BAYARRI, José Vicente: "Quo usque tandem abutere". Diari *Las Provincias*. (València). Dissabte, 15 d'abril de 2017, p. 22. O be, <https://gomezbayarri.wordpress.com/2017/04/16/quo-usque-tandem-abutere/>

Algun llector es preguntarà ¿qué simbolisa i quin significat té este reconeiximent i per qué porta el nom de la població lleidatana de Balaguer?

Per ad això devem acodir a l'Història i més concretament a la decisió presa en el Compromís de Casp.

L'elecció de Fernando d'Antequera en el Compromís de Casp sigué majoritàriament acceptada i produí una sensació de consol polític en el sí de la Corona d'Aragó. Apunten l'acadèmic de la Real Acadèmia de l'Història José Ángel Selma i el professor Carlos Laliena que llevat alguns nostàlgics del passat, ningú en Aragó, Catalunya i València se sentí frustrat en el resultat. Els escassos respals del comte d'Urgell en la seua rebelió reflectixen que la sentència de Casp gojà d'una aprovació general en virtut de la llegitimitat derivada dels procediments llegalis i representatius adoptats⁴⁴.

Proclamat el veredict, la reacció per part de don Jaime, comte d'Urgell, fon d'indecisió. No acceptà que la solució contrariara lo que ell considerava els seus llegalis drets.

Fernando I, com a rei d'Aragó, convocà en Saragossa als senyors aragonesos per a que el reconegueren com a rei i li juraren fidelitat. Jaime d'Urgell, que posseïa feus i possessions en Aragó, sigué convocat i no es presentà. Més tart, fon invitat a les Corts a celebrar en Barcelona i tampoc assistí. Havia pres la decisió de no reconèixer al Rei. A finals de 1412 certes escaramusses presagiaven que una guerra estava declarada. Jaime intenta apoderar-se de Lleida, pero no ho conseguix, i llavors es tanca en la

⁴⁴ GÓMEZ BAYARRI, José Vicente: "Planteamiento del problema sucesorio: El Reino de Valencia en Caspe". *Perspectives del Compromís de Casp*. Lo Rat Penat. Valencia, 2013, pp. 19-66. Per a analisar les diferents llectures i interpretacions de la sentència del Compromís de Casp, cfr., entre uns atres, DUALDE SERRANO, Manuel: *La Concordia de Alcañiz*. Instituto Nacional de Estudios Jurídicos, Madrid, 1947 "El Compromiso de Caspe", *Arbor*, números 30 a 32. Madrid, 1948. Del mateix autor, "La elección de los compromisarios de Caspe". *Estudios de Edad Media de la Corona de Aragón*. III. Zaragoza, 1949, pp. 355-395. DUALDE SERRANO, Manuel i CAMARENA MAHÍQUES, José: *El Compromiso de Caspe*. Institución Fernando el Católico. Zaragoza, 1971. CANELLAS LÓPEZ, Ángel: "La instauración de los Trastámara en Aragón". *Cuadernos de Historia Jerónimo Zurita*, 4-5 (1956). SOLDEVILA ZUBIBURU, Ferrán: *El Compromiso de Caspe*. Barcelona, 1965. LLORENS RAGA, Peregrín Luís: *El código del Compromiso de Caspe, existente en el Archivo de la Catedral de Segorbe*. Segorbe, 1968. UBIETO ARTETA, Antonio: *El Compromiso de Caspe*. "Alcorces". Tema aragonés, 11. Zaragoza, 1980. SARASA SÁNCHEZ, Esteban: *Aragón y el Compromiso de Caspe*. Zaragoza, 1981. ADLERT NOGUEROL, Miquel: *El Compromis de Casp, qüestio jurídica*. Valencia, 1984. TAULET RODRÍGUEZ-LUESO, Enrique: "El laudo del Compromiso de Caspe". *Anales de la Real Academia de Cultura Valenciana*. Tomos XLVI-LIII. Año XXXIX-XLVI, 1978-1985, núm. 63. Valencia, 1986. VV.AA. *La Corona de Aragón en el centro de su Historia 1410-1412. El Interregno y el Compromiso de Caspe*. Congrés celebrat en Saragossa i Alcanyís, els dies 24, 25 i 26 de novembre de 2010. Director científic Ángel SELMA MUÑOZ. Colección Actas, 75. Zaragoza, 2011. GIMENO BLAY, Francisco M: *El Compromiso de Caspe (1412)*. *Diario del Proceso*. Estudi introductor, edició crítica i notes. Fuentes Históricas Aragonesas 63. Institución "Fernando el Católico" (CSIC). Diputación de Zaragoza. 2012.

població de Balaguer, esperant que les despeses i molèsties que suponia una guerra provocaren l'alçament dels ciutadans en armes contra el Monarca. Despuix de negociacions i davant la situació desesperada i sense respals suficients s'entrega. La comtesa Margarita, encara, no havia perdut l'esperança de vore proclamat rei el seu fill Jaime d'Urgell. Pretenia, vanament, establir contactes en França, Anglaterra, Portugal i Castella per a aconseguir el seu propòsit.

La seua rebelia provocà que se li incoara un procés i la sentència sigué de condena, sent conduït al castell de Lleida. Els bens de la família comtal varen ser confiscats, els honors perduts i la presó perpètua. Posteriorment fon desterrat i en la presó del castell de Xàtiva passà set anys, fallint en 1433.

VII. SENTIMENT DE VALENCIANITAT

La majoria de la ciutadania valenciana desija ser lo que sempre ha segut, i cridar a la seua senya d'identitat més significativa en la denominació de Llengua Valenciana. Els valencians tenim consciència generalisada de constituir un poble individualisat, resultat d'una interrelació personal i institucional, sustentada per factors geogràfics, socioeconòmics, històrics, culturals, psicològics, i per una conjuntura històrica, espacial i temporal comuna.

L'escriptor i polític Fernando Millán acertadament manté que l'identitat d'un poble es forja en el devindre històric. Història, llengua, cultura, territori són les senyes d'identitat que definixen l'existència d'una comunitat històrica, una nacionalitat singular i diferenciada⁴⁵.

Hem de recordar els conceptes de poble i de cultura, i tindre'ls presents per a comprendre millor la nostra idiosincràsia.

L'historiador Jacques Maritain definí el concepte de poble com una comunitat de gent que té consciència de que l'Història ho ha constituït com un grup humà. Els pobles no vénen definits per essències metafísiques, sino per fets històrics, producte del devindre soci-històric particular. Conseqüentment, qui ignora els seus orígens pert l'identitat i qui cultiva els factors diferencials d'una consciència comunitària mantindrà millor les raïls de la seua personalitat.

La cultura és un dels elements constituents de l'idiosincràsia d'un poble. S'ha definit com el resultat o efecte de cultivar els coneiximents humans, i de configurar-se

⁴⁵ MILLÁN SÁNCHEZ. Fernando. *Historia de Valencia*. Tomo I. Valencia, 2017, p. 9; o be en la tapa final del llibre.

per mig de l'exercici de les facultats intel·lectuals de l'home. La cultura és una concepció coherent i unitària de la vida i de l'home, de la que es dedueix un "modus vivendi", una conducta civil i individual, una ètica com escrigué el filòsof i polític italià A. Gramsci. Per la seua banda, el també filòsof Ortega i Gasset entenia la cultura com un conjunt orgànic de creacions en les que un grup humà intenta resoldre els problemes vitals, i l'historiador Julián San Valero definia la cultura com el saber viure humà.

Aplicats estos conceptes a l'actual Comunitat Valenciana observem que la consciència de "valencianidad cultural" és un fet incontrovertible. El professor Julián San Valero, aludia, en freqüència, a la "personalitat multiforme valenciana", i sostenia que la seua aniquilació o absorció originaria l'acta de defunció de València com a poble individualisat. L'indefinició o desintegració d'esta consciència comunitària per la tergiversació dels acontenyiments històrics generaria la desaparició del sentiment cultural autòcton.

La concepció cultural de l'història del poble de València ha d'estar delimitada per les pautes soci-històriques pròpies de la nacionalitat valenciana per a comprendre millor la nostra història, dins d'unes coordenades natives i no condicionades per entelèquies forànees, ni per conceptes anacrònics, que en visió equivocada d'un passat recent pretén enjuïciar o interpretar el fet històric singular valencià en finalitat bastarda.

Un procés de despersonalisació valenciana produiria, com subrallà l'historiador A. Igual Úbeda, la "desustanciació de València".

El Regne cristià de València, des de la seua institucionalisació, sigué una creació perfilada com a entitat històrica, política, jurídica, sociològica, cultural, etc., en característiques peculiars. Ad això varen contribuir, a) el factor geogràfic: ocupà una banda litoral del Mediterràneu peninsular que s'estén des de Morella i Vinaròs a Guardamar i des de les terres de l'interior, limítrofs en Aragó i Castella, a la costa; b) l'element racial: el valencià és el resultat de la població autòctona i de les successives capes poblacionals que ocuparen les terres valencianes i que influïren en el seu procés d'aculturació; i c) l'aspecte llegal-institucional: la vigència d'un dret harmònic, síntesis del dret romà, plasmat en els "Furs" i de les costums musulmanes, mantingudes per necessitats de conquesta. I actualment per la Constitució de 1978 i per l'Estatut d'Autonomia de 1982, en algunes llaugeres modificacions posteriors.

La nostra Llengua Valenciana constituïx un aspecte essencial en l'Història de la personalitat valenciana i ha segut la base fonamental del sentiment històric i llingüístic autòcton i l'expressió més sensible del "particularisme" de nostre procés soci-històric.

Representa el suport principal i factor determinant de la cultura pròpia i el desig comunitari d'afirmació d'una identitat colectiva singularisada.

Actualment, l'immensa majoria de valencians desigem seguir sent lo que som, sense perdre l'identitat com a poble culturalment diferenciat, que pregona la seua personalitat, mirant cap al futur⁴⁶.

València, juny de 2018

⁴⁶ GOMEZ BAYARRI, José Vicente: "Sentimiento de valencianidad". Diari *Las Provincias*. (València). Dijous, 28 d'agost de 2014, p. 24. O be, <https://gomezbayarri.wordpress.com/2014/08/31/sentimiento-de-valencianidad/>

“DOCUMENT. PROGRAMA 2000. DOLÇA CATALUNYA

Dolça Catalunya. Seny de catalans baix el nacionalisme

Programa 2000 és un document que arreplega l'estratègia dissenyada pels ideòlegs nacionalistes en 1990, durant el mandat del President de la Generalitat Catalana Jordi Pujol, per a introduir el nacionalisme en tots els àmbits catalans.

El “Procés” no és d'avall a dalt, no va del poble als dirigents: fon dissenyat pels ideòlegs nacionalistes des de la Generalitat, ho pensà Jordi Pujol i ho plasmà el seu equip en 1990. Ho publicà *El Periódico de Catalunya* el 28 d'octubre de 1990. La Moncloa no li otorgà l'importància que requeria, ni besllumenà les conseqüències que podia carregar, ni reaccionà en mides legislatives adequades. La deriva política del desenvolupament d'este “Programa” la contemplem actualment. Lliga i sorpresa's en el programa complet de “nation building” o reprogramació “nacionalist” que nos ha portat fins a ací:

1.-PENSAMENT

Objectius.

Desenroll de les següents línees de sensibilitació:

a) Configuració de la personalitat catalana: Explicació i potenciació dels eixos bàsics, definitoris i positius, de la nostra personalitat colectiva. Elecció i divulgació dels conceptes que permeten el màxim enfortiment del nostre poble

(ser més cults, més moderns, més cívics, més solidaris, més europeus, amar el treball, gust pel treball ben fet, constatar les raïls, vigència dels valors cristians... d'acort en els desafius que planteja el món actual.

b) Divulgació de l'història i del fet nacional català: Difusió dels aconteïments crucials de la nostra història i dels nostres personages històrics, aixina com l'aportació del poble català a la cultura i ciència europees. Foment de les festes populars, tradicions, costums i el seu trasfondo mític.

c) Nou concepte de nació dins del marc europeu: Catalunya (Països Catalans), nació europea emergent. Reafirmació del sentiment europeïste. L'Europa sense fronteres ha de ser una Europa que reconega a les nacions.

d) Descobriment del potencial de futur: Catalunya (Països Catalans), com a centre de gravetat del sur de la CEE. Actuació econòmic-cultural preferent sobre l'arc mediterràneu nort-occidental i l'espai occità-català. Màxima atenció al núcleu comprés en l'espai que formen el triàngul Barcelona-Montpeller-Toulouse. També cal tindre en conte la relació de Catalunya en Aragó. I àrea d'intercomprensió mútua d'Alacant als Alps.

e) El factor demogràfic: Només alvancen els pobles que són jóvens. És necessari conscienciar al nostre poble de la necessitat de tindre més fills per a garantir la nostra personalitat colectiva.

f) Memorial d'agravis: Catalunya és una nació discriminada que no pot desenrollar lliurement el seu potencial cultural i econòmic. Descobriment, constatació, ponderació i divulgació dels fets discriminatoris, carències, etcétera, de forma clara, contundent i sistemàtica. Remarcant l'incidència negativa que açò té per al conjunt del poble català i per a cada u dels seus ciutadans.

g) Sensibilisació colectiva: Catalunya és un poble que camina en busca de la seua sobirania dins del marc europeu. Sensibilisació ciutadana per a reforçar l'ànima social. Apuntalament del nostre propi centre de gravetat dins d'Europa. Reforma de l'Estatut d'Autonomia.

h) Alvertent social: Una major llibertat per a Catalunya comporta un major benestar social de tots els seus ciutadans. El sentiment nacionaliste i de lliberació nacional ha d'anar lligat a la promoció social de les persones i a la seua pròpia realisació individual i colectiva.

i) Configuració de la personalitat individual dels ciutadans de Catalunya: Volem hòmens i dones de fortes conviccions i preparats per a afrontar una Catalunya potent.

j) Revitalisar el concepte de Catalunya com una societat civil viva, cohesionada, en consciència de pertinença, generadora de riquesa material i espiritual.

k) Eixercir plenament la sobirania en tots aquells espais on tenim competències.

Activitats fonamentals:

1.-És necessari reunir diferents grups de persones, institucions i associacions que estiguen decidits a desenvolupar les línies de sensibilitació dalt mencionades i de difondre el seu contingut.

2.-Cal incidir de manera eficaç en tots els mitjans de comunicació a través de persones en una major influència social positiva. Al mateix temps, es deuen promoure i potenciar les entitats en una extensió cultural i de formació que incloguen este contingut nacionalisador.

3.-Les campanyes de sensibilitació que s'organisen han de tindre com a base el foment de les festes populars, les tradicions, costums i mitologia nacional. La potenciació del model familiar que garanteix la substitució biològica. Reforma de l'Estatut d'Autonomia en la seua corresponent explicació de motius. Conseguint que Catalunya siga circumscrició europea. I potenciar Barcelona, capital de Catalunya, com un lloc de trobada en l'espai occità-català, etc.

4.-Edició de llibres, articles de sensibilitació i material de suport per a les activitats pròpies de cada àmbit (fullets, vídeos, cassets, mapes, jocs, etcétera). En esta línia, s'elaborarà una relació de fundacions, entitats i/o editorials existents on es pugui treballar per a elegir o, en el seu cas, redactar i publicar, si convé, el material necessari de sensibilitació.

5.-Finalment, caldria crear en Barcelona un gabinet d'investigació sociològica i d'estudis d'opinió pública, además del Museu de l'Història de Catalunya.

2.-ENSENYANÇA

Objectius.

Impulsar el sentiment nacional català dels professors, pares i estudiants. Garantir el perfecte coneixement de la geografia, història i altres fets socioculturals de Catalunya, ademés de potenciar l'us de la llengua catalana per part de professors, mestres i alumnes. Educar als chiquets i jòvens d'acort en criteris de generositat, esforç, disciplina, creativitat, civisme, solidaritat (tenint llavors present els valors propis del nostre poble i els valors universals de la humanitat). Tot això en una defensa ideològica i pràctica del model escolar mixt (escola pública-privada).

Activitats fonamentals:

1.-Exigir el correcte coneixement de la llengua, història i geografia de Catalunya i dels Països Catalans a tots els professors, mestres i alumnes. Elaborar les ferramentes didàctiques corresponents i obligar als inspectors el seu compliment.

2.- Elaboració d'un pla de formació permanent i de reciclage del professorat que tinga en conte els interessos nacionals. Incentivament positiu dels cursos de reciclage.

3.-Editar i amprar llibres de text sobre l'història, geografia, art, lliteratura, economia, etcétera, de Catalunya i dels Països Catalans. Establir acorts en editorials per a la seua elaboració i difusió, en subvencions si és necessari.

4.-Catalanisació dels programes d'ensenyança. Anàlisis previ i aprovació del contingut per part de persones responsables i de confiança.

5.-Promoure que en les escoles universitàries de formació del professorat d'EGB s'incorporen els valors educatius positius i el coneixement de la realitat nacional catalana.

6.- Reorganisar el cos d'inspectors de forma i modo que vigilen el correcte compliment de la normativa sobre la catalanisació de l'ensenyança. Vigilar de prop l'elecció d'este personal.

7.-Realisar la campanya "El país a l'escola" en la màxima extensió possible, en una constant renovació d'activitats (cançó popular, sardana, ballet, teatre, poesia, treballs, vídeos, defensa del mig ambient, viages culturals,

excursions, jornades d'intercanvi per a estudiants, jornades d'intercanvi docent, l'escola en televisió, foment de publicacions infantils, visites d'empresa, activitats científiques i tecnològiques...).

8.-Incidir en les associacions de pares, aportant gent i dirigents que tinguen criteris nacionalistes.

9.-Reforç del paper dels quadros directius dels centres, de l'autoritat i de l'orde, en noves normatives i incentivant i prestigiant les funcions directives.

10.-Velar per la composició dels tribunals d'oposició.

11.-Campanya de dignificació social dels ensenyants professionals, tècnics i no reglats.

12.-Racionalisació de la massa d'especialistes de FP d'acort en les necessitats actuals i futures del mercat de treball.

13.-Aumentar les dotacions dels programes escola-treball.

14.-Exigir l'articulació dels departaments d'Ensenyament, Treball i Indústria i Energia per a la coordinació de la Formació Professional i Ocupacional.

15.-Elaborar un pla d'equipaments per a la FP.

16.-Fer complir els mínims establits referent a l'ensenyança en català.

17.-Campanya de potenciació dels valors cívics en els col·leges.

18.-Campanya de denúncia de les insuficiències financeres en lo concernient al règim de concerts dels centres privats.

19.-Potenciar les activitats extra-escolars (excursionisme, música, esports...)

20.-Potenciar les escoles d'arts aplicades i conservatoris de música.

21.-Realisació de campanyes d'orientació escolar i professional.

22.-Prestar major atenció presupostària a l'educació especial. Crear una comissió de coordinació entre els departaments d'Ensenyament, Sanitat i Benestar Social.

23.-Defensa del propi model de reforma educativa. Realisar una campanya explicativa.

3.-UNIVERSITAT I INVESTIGACIÓ

Objectius.

Potenciar les universitats catalanes, dotant-les de recursos humans i d'infraestructura, de manera que es puguin contar entre les millors d'Europa. Impulsar l'investigació especialment en els camps de les aplicacions industrials i de tecnologia punta. Estimular el sentiment nacional català dels estudiants i professors i promoure l'us de la llengua en tots els àmbits de l'activitat acadèmica i d'investigació.

Promoure i facilitar la creació d'universitats privades que naixquen de la societat civil catalana. I promoure la descentralisació i desconcentració universitària, creant noves universitats o carreres universitàries lligades al territori.

Activitats fonamentals:

a) Favorir i promocionar la creació de noves universitats, instituts, centres i estudis universitaris:

- 1.- Consolidació i conversió en universitats dels centres universitaris de Lleida, Tarragona-Reus i Girona.
- 2.- Promoció i ajuda a la creació d'universitats privades especialment d'iniciativa social arraïlada al país.
- 3.- Creació de noves universitats.
- 4.- Creació de nous centres. Potenciació dels ja existents relacionats en empreses per al desenvolupament d'especialitats punteres en el camp industrial i de la gestió i direcció, además de nous centres connectats en la realitat comarcal.
- 5.- Creació d'estudis universitaris a distància (o oberts) i ajuda a l'elaboració de llibres de text i materials didàctics multimèdia en català i en una perspectiva catalana.

b) Impulsar la presència catalana en tots els programes europeus, intercanvis i presència internacional en Catalunya, aixina com la comunicació científica entre Catalunya i el món:

- 1.- Impuls als programes Comett, Erasmus i Lingua.
- 2.- Més protocols d'intercanvis del professorat i els estudiants.

- 3.- Ajudes per a l'ampliació d'estudis en l'estranger.
 - 4.- Aument dels llectors de català en les universitats estrangeres.
 - 5.- Creació d'un consorci (del tipus COPCA) que promogui la llengua, cultura i la ciència catalanes en l'exterior per mitjà de l'establiment d'oficines difusores.
 - 6.- Potenciació de les associacions professionals d'estudiants que permeten intercanvis internacionals (AIESEC, IAESTE, IFMSA).
 - 7.- Ajuda a les publicacions científiques en català (revistes, tesis, etcètera), donant prioritat a intercanvis o traduccions de revistes científiques estrangeres de prestigi.
- c) Donar més impuls a les fundacions universitat-societat i als centres de transferències de tecnologia.
 - d) Potenciació de l'Associació Catalana del Professorat Universitari, així com les associacions d'estudiants nacionalistes.
 - e) Potenciar a personalitats d'ideologia nacionalista en els òrgans rectorals de les tres universitats catalanes.
 - f) Política de residències per a estudiants, especialment en ciutats universitàries muges.
 - g) Revalorització del paper dels "consells socials".
 - h) Elaborar un Pla Nacional d'Investigació, absolutament prioritzat i selectiu i interconnectat a la xarxa econòmica, i revisar i potenciar l'acció del CIRIT.
 - i) Redefinició i potenciació del paper de l'IEC.
 - j) Potenciar els centres d'investigació ja existents.
 - k) Velar per la composició dels tribunals d'oposició.
 - l) Impulsar les titulacions pròpies, adaptant-les a les necessitats socials.
 - ll) Dissenyar i realitzar una bona Universitat Catalana, impartint cursos d'alt nivell per a nacionals i estrangers que faciliti també el coneixement del país.
 - m) Campanya a favor de la desgravació fiscal per a inversions en l'àmbit universitari i/o de l'investigació.
 - n) Impulsar la constitució d'instituts d'estudis superiors d'alt nivell, en diversos camps (econòmic, polític...)

4.-MIJOS DE COMUNICACIÓ

Objectius.

Conseguir que els mijos de comunicació públics dependents de la Generalitat seguixquen sent uns transmissors eficaços del model nacional català.

Per a això s'utilitzarà i difondrà de forma clara els conceptes relatius a l'identitat nacional catalana:

- a) Depuració del llenguatge. És necessari amprar un català estàndar i sens incorreccions, tenint en conte les diverses fonètiques.
- b) Possibilitar una programació global catalana entre tots els canals de televisió, en un percentage superior entre les emissores de ràdio.
- c) Una millor i major difusió dels productes culturals catalans en produccions sobre fets, personages, episodis de la nostra història i una major atenció a actual realitat cultural, científica social catalana.
- d) Estendre el marc d'actuació dels mijos audiovisuals a l'àmbit dels Països Catalans en una major atenció a les comarques. Captació de la senyal d'11/3 Canal 33 i TVV des de qualsevol punt dels Països Catalans per mig d'una política audaç de captació d'audiència popular.
- e) Difusió del contingut de línees de sensibilitació elaborades per a l'àmbit de pensament (creació de l'estat d'opinió nacional).
- f) Proyecció de l'espai de comunicació català per mig de la coproducció en televisions europees, programes europeus, etcétera, que permeten la difusió de la nostra llengua i identitat nacionals.
- g) Ampliar l'alcanç de les ràdios nacionals catalanes a l'ona mija.
- h) Potenciar la premsa escrita en català.
- i) Incidir en la formació inicial permanent dels periodistes i tècnics en comunicació per a garantir una preparació en consciència nacional catalana. Crear els còdics de comunicació.
- j) Induir a les empreses de i publicitat a crear un message publicitari positiu i ben fet que transmeta el model cultural i social català.
- k) Normalisar la producció exhibició de cine català, aixina com el doblage al català de películes vídeos.

Activitats fonamentals:

- 1.- Introduir a gent nacionalista d'una elevada professionalitat i una gran qualificació tècnica en els llocs claus dels mitjans de comunicació.
- 2.- Convertir el periòdic "Avui" en un gran diari d'alcanç nacional dotant-ho dels necessaris mitjans tècnics i els referits a redactors, corresponents i col·laboradors que ho convertixquen en un mitjà competitiu. Actuar de forma pareguda en un semanari d'informació general i en un magazín.
- 3.- Favorir les estratègies en la finalitat de que les revistes i publicacions en català cobrixquen tot el palmito nacional i, especialment facilitar el pas al català dels periòdics comarcals de Lleida i Tarragona, aixina com altres mitjans.
- 4.- Creació d'una agència de notícies catalana, d'esperit nacionalista i de gran solvència.
- 5.- Portar a terme una campanya per a favorir l'hàbit de lectura entre els ciutadans de Catalunya i dels Països Catalans. Demanar la col·laboració dels editors.
- 6.- Creació de col·leccions de vídeo en les pel·lícules de més èxit traduïdes al català. Creació d'una productora de vídeo de TV3 i difusió de programes en este suport.
- 7.- Incidir en els canals normals de distribució en tal de que difonguen millor els productes culturals catalans.
- 8.- Aplegar a acords en els principals distribuïdors de pel·lícules, en la finalitat de que tots disponguen de la corresponent versió catalana i garantir que a lo manco donen dèu pel·lícules d'estrena i importants s'exhibixquen en català, aixina com també 20 vídeos.
- 9.- Que TV3 amplie l'adquisició dels drets d'antena de pel·lícules que dobla al català als drets de difusió de proximitat (vídeo, pantalla).
- 10.- Firmar acords en altres canals de televisió per a realitzar sèries o reportages sobre personalitats o fets de Catalunya.
- 11.- Conseguir que les emissores de la Generalitat de Catalunya emeten en ona mitjana i curta.
- 12.- Favorir la concessió d'ajudes per a emissores en programació catalana.

5.-ENTITATS CULTURALS I D'OCI

Objectius.

Catalanisar les activitats deportives i lúdiques. Fomentar el coneixement de la realitat nacional catalana dins dels diferents sectors a on opera cada entitat.

Fomentar l'amor a la natura, el civisme i la protecció i conservació del mig ambient. Reconeixement del paper fonamental de les entitats culturals i del moviment associatiu en general, donant-los suport econòmic, tècnic i institucional per al seu desenvolupament. Incidir especialment en les zones més desnacionalitzades del nostre territori.

També és necessari velar per la formació dels animadors socioculturals i de les noves professions en els camps de l'oci, educació social, cultura i vida associativa.

Activitats fonamentals:

- 1) Campanya a favor del Comitè Olímpic Català.
- 2) Campanya a favor de que els JJOO de 1992 respecten la llengua i l'identitat nacional catalana.
- 3) Adaptació de jocs internacionals a la nostra llengua i cultura (per exemple el Trivial) i manteniment dels jocs tradicionals catalans.
- 4) Foment de viatges culturals, excursions programades, turisme juvenil en continguts de país i turisme interior en general.
- 5) Foment de l'educació en el temps lliure (oci i esport) en les entitats d'iniciativa social.
- 6) Foment i consolidació d'entitats i grups culturals catalans en tots els àmbits, en especial atenció a les àrees urbanes suburbials, facilitant-los les condicions per al desenvolupament: fiscals, laborals, patrocinis, subvencions, etcétera.
- 7) Potenciar la formació d'educadors en l'oci i animadors socioculturals des d'iniciatives procedents de les mateixes entitats.
- 8) Promocionar el voluntariat i els grups amateurs.
- 9) Fomentar i ajudar a l'associacionisme juvenil i cultural en vocació de fer país.

- 10) Promoció i ajuda a l'edició de llibres divulgatius sobre rutes excursionistes i culturals, cançoners, divulgació de la nostra història, tradicions, festes populars, costums, jocs, etcétera.
- 11) Potenciació de les entitats que puguen actuar de motor i arrastrar a uns altres cap a una actuació colectiva d'ampli espectre.
- 12) Programació i realització de Expo-cultura en diversos llocs del territori, per a posar en contacte a les associacions en els creadors.
- 13) Campanya per a sensibilitzar a la societat dels beneficis del fet associatiu.
- 14) Elaboració, publicació i difusió dels reglaments deportius i dels vocabularis de cada deport.
- 15) Campanya de catalanisació de les federacions deportives, en el respal de la UFEC.
- 16) Creació de grups d'assessorament i normalització llingüística en el sí de les federacions deportives.
- 17) Potenciar els Consells Comarcals de l'Esport. Portar a terme uns Jocs Esportius Escolars, d'àmbit nacional, com a element d'integració a nivell local, comarcal i nacional.
- 18) Incrementar les subvencions, tant en activitats com en equipaments, a les associacions, i molt concretament a les relacionades en la nostra cultura tradicional.
- 19) Campanya a favor de la desgravació fiscal i altres exencions d'ajuda per a les associacions.

6.-MÓN EMPRESARIAL

Objectius.

Garantir l'ús del català en tots els lletrers, indicadors, taulons d'anuncis, impresos, publicitat, documentació comercial (...) Promoure unes organitzacions patronals, econòmiques i sindicals catalanes.

Activitats fonamentals:

- 1) Creació d'unitats d'assessorament llingüístic en el sí de les principals organitzacions empresarials i sindicals. Coordinació d'un organisme que

aglutine a totes estes entitats en tal de facilitar la catalanisació, en especial émfasis en l'actuació a nivell de quadros alts i intermijos.

- 2) Incidir en les escoles de Formació Professional i de directius per a difondre l'esperit català entre els alumnes, futurs directius d'empresa.
- 3) Reconversió de l'INEM.
- 4) Favorir les estratègies sindicals que incorporen en la seua política la dimensió llingüística i nacional de Catalunya.
- 5) Favorir la catalanisació de les empreses de servicis. Per eixemple, suministrar models de segurs en català i els impresos de gestoria.
- 6) Exigir la normalisació llingüística i nacional a les empreses estatals i a les empreses públiques del sector terciari (Iberia, Telefònica, Renfe, etcétera).
- 7) Conseguir la catalanisació dels gremis, Foment del Treball Nacional, PIMEC, Círcul d'Economia, Federació de Caixes d'Estalvis, coleges professionals, càmares de comerç, etcétera.
- 8) Incrementar l'influència de la Generalitat en la Fira de Barcelona per a conseguir que es convertixca en un verdader organisme de projecció internacional de Catalunya.
- 9) Conseguir la normalisació llingüística i nacional de les caixes d'aforros, bancs i atres entitats financeres.
- 10) Disseny d'estratègia en tal d'optar als càrrecs directius de les institucions d'este àmbit.
- 11) Introduir en la formació i reciclage de directius (ESADE, IESE, EMI, ICESE, etcétera) la catalanisació dels programes d'estos centres.
- 12) Preferència a l'hora d'adjudicar els concursos de material públic a aquelles empreses que tinguen un procés de normalisació, tant en el sí de l'empresa com en la comercialisació del producte (etiquetage, senyalisació, característiques tècniques, teclat en català, etcétera).
- 13) Catalanisar les indústries del turisme i de l'oci (parcs d'atraccions, hotels, restaurants (...))
- 14) Ser rigorosos en la concessió de guardons i honors a les empreses, directors d'empresa i treballadors.
- 15) Política d'ajuda a l'artesà, revalorisant l'artesania tradicional.

16) Ajudar a la producció de software empresarial en català.

7.-PROYECCIÓ EXTERIOR

Objectius.

Fer conèixer l'existència de Catalunya i dels Països Catalans en tot lo món, especialment en Europa. Cohesionar l'espai català dins del marc nord-occidental del Mediterràneu i d'Europa del Sur. Estretir les relacions entre els Països Catalans i el seu entorn econòmic (Aragó, Occitània i nord d'Itàlia) en tots els camps.

Conseguir que l'idioma català siga oficial en les Corts Generals i en la CEE, i que Catalunya es convertisca en circumscripció europea en les eleccions al Parlament europeu. Potenciar el coneiximent d'idiomes facilitant l'estudi a través de tots els mijos, perquè el pluralisme nos ajuda a preservar el català. Aixina mateix, és necessària una permanent presència en l'exterior de les produccions culturals catalanes i potenciar Catalunya com a lloc de trobada i de realització de tot tipus d'expressions culturals, econòmiques, comercials, etcétera, d'alt nivell.

Activitats fonamentals:

- 1.- Crear cursos per a estrangers que vullguen conèixer la llengua i cultura catalanes en el seu lloc d'origen, acreditant-los en el Certificat Internacional de Català.
- 2.- Fomentar les relacions culturals, científiques, turístiques, universitàries, escolars, deportives, comercials, etcétera, entre els Països Catalans i tota la seua zona d'influència, per mig de jornades o seminaris interdisciplinaris (per exemple, unes Jornades Culturals de l'Alguer o el Estudi General Lul.lià) que servixquen d'interconexió. Fomentar les relacions en Occitània (Jornades Universitàries a la Vall d'Aran).
- 3.- Favorir les activitats de les entitats que desenvolpen programes de coneixement de la cultura catalana en l'exterior (IPECC, CAOC, casals catalans, etcétera).
- 4.- Fomentar el coneixement d'una imatge catalana en l'exterior, composta per elements com el folclore, l'artesanía, les arts plàstiques, etcétera.

- 5.- Posada en marcha de campanyes de sensibilitació en l'exterior per al reconeixement de l'oficialitat de la llengua catalana en Europa. Exigència del català en el programa Lingua.
- 6.- Campanya per a fomentar una oferta turística de qualitat que valore la vida cultural catalana, les seues tradicions, la seua identitat i que siga respectuosa en el patrimoni cultural i en el mig ambient.
- 7.- Increment de l'ajuda a les entitats catalanòfiles (NACS, Oficina Catalana de Frankfurt, etcétera).
- 8.- Campanya a favor de que Catalunya siga circumscripció electoral europea.
- 9.- Crear un Club de Debats Internacionals en Barcelona.
- 10.- Potenciar els intercanvis i acords de Catalunya en altres motors regionals d'Europa.
- 11.- Potenciar la presència del català i de Catalunya en les manifestacions internacionals (Expo-langues, fires comercials, fires de turisme, etcétera).

8.-INFRAESTRUCTURES

Objectius.

Conseguir que Catalunya i els restants Països Catalans tinguen un pes important en el terreny econòmic. Dotar a Catalunya i al restant dels Països Catalans d'una bona ret de comunicacions terrestres, marítimes i aèrees.

Interconnectar un i un altre costat dels Pirineus en noves línies férrees, carreteres i autopistes. Fer de Catalunya i del restant dels Països Catalans un núcleu d'alt nivell de desenvolupament en tots aquells aspectes a on valga la pena viure.

Propiciar una política d'adequació territorial i urbanística respectuosa en el patrimoni cultural i ambiental. Potenciar el paper de Barcelona com a capital econòmica, comercial i turístic-cultural del Mediterràneu nord-occidental i de la part sud d'Europa. Favorir l'autonomia tecnològica de Catalunya.

Activitats fonamentals:

- 1.-Potenciar els bancs i les caixes d'aforros catalanes existents i la seua penetració europea.
- 2.-Potenciar la Bossa de Barcelona.

- 3.- Primar al màxim l'implantació en Catalunya d'empreses d'alt nivell tecnològic, aixina com els centres d'investigació.
- 4.- Desenvollar les comunicacions per carretera; potenciació de l'eix mediterràneu.
- 5.- Campanya de sensibilisació dels ciutadans sobre la merma de qualitat de vida i de desenvolupament que representa la falta de determinades estructures econòmiques.
- 6.- Traspasar a la Generalitat totes les competències en matèria de ferrocarrils en territori català.
- 7.- Campanya per a passar a l'ample europeu tots els ferrocarrils dels Països Catalans. Creació de noves línies, com, per exemple: Tortosa-Lleida, Poble de Segur-Sant Gironç, Manresa-La Seu d'Urgell-Andorra.
- 8.- Campanya a favor de potenciar el transport per ferrocarril, especialment el de rodalies de Barcelona i la xarxa de metro de la ciutat.
- 9.- Campanya per a garantir que el TGV de Barcelona a la frontera i París es realitzarà lo més prompte possible, i que es prolongarà fins a València i Alacant.
- 10.- Campanya per a convertir l'aeroport de Barcelona en el nucli d'enllaç del sud d'Europa. Ampliar els vols internacionals i intercontinentals.
- 11.- Campanya a favor de l'ampliació del Port de Barcelona, i dotar-ho de les infraestructures necessàries per a convertir-ho en un dels millors d'Europa.
- 12.- Canalitzar un projecte de disseny de les senyals iconogràfiques (senyalisació de carreteres, llocs, etcètera) que permeti tindre un sentit diferenciat i identificador.
- 13.- Desenvollar aquells sectors de l'economia en els quals Catalunya pot tindre un paper important a nivell europeu, com, per exemple, "soft" informàtics, disseny, logística, organització d'empreses, etcètera.
- 14.- Potenciar els parcs tecnològics.
- 15.- Potenciar revistes econòmiques d'àmbit internacional fetes en Catalunya.

9.-ADMINISTRACIÓ

Objectius.

Que l'Administració s'identifique (en els conceptes: treball, creativitat, participació, estil, formes, actuacions) en els valors nacionals:

-Primacia de la societat civil i aplicació del principi de subsidiarietat.

-Reforç entre la ciutadania dels conceptes sobre drets i deures.

-Actitut de servici per damunt dels mecanismes burocràtics.

-Obertura a Europa (coneiximent i estudi de les realitats europees i conexió en institucions europees).

-Austeritat (equilibri, no ostentació).

-Eficàcia.

-Pragmatisme, pero en la "feina ben feta" i atenció a individu.

-Lliberalisme.

-Reforçar el paper polític i social de la legislació catalana sobre diferents temes.

-Prestigiar l'Administració catalana com a sinònim d'eficàcia i bona gestió. Incidir sobre l'administració de justícia i d'orde públic en criteris nacionals. Respecte al patrimoni natural i cultural.

Activitats fonamentals:

- 1) Superar la preeminència que estan adquirint determinades estructures i entramats funcionaris en els departaments de la Generalitat.
- 2) Superar la dicotomia que s'intenta establir entre funcionaris i polítics en preeminència de les decisions polítiques i de l'eficàcia i la simplificació en les actuacions administratives.
- 3) Reforçament de les estructures dels gabinets dels consellers com a mecanismes d'actuació política.
- 4) Revisió en profunditat dels mecanismes d'accés i promoció interna del funcionariat (Llei de la Funció Pública i lleis de funcionament intern), buscant un major incentiu en el treball i flexibilitat en el funcionament.

- 5) Canvi substancial d'orientació de l'Escala d'Administració Pública cap a la formació bàsica i permanent dels diferents nivells del funcionariat i dels càrrecs públics⁴⁷.

⁴⁷Document que es pot consultar i llegir íntegrament en esta direcció web. <https://www.dolcatalunya.com/.../documento-prueba-jordi-pujol-diseno-pruses-199...> Fon publicat en el *Periódico de Cataluña* el 28 d'octubre de 1990. Consultat el 28 de maig de 2018.